

Розділ 29

– Пиво, водичка, сухарики!

Провідник похмуро проходив по вагону, штовхаючи перед собою візок з напоями і наїдками. Старенький, деренчливий вагон був заповнений вщерть, жодне вікно не відкривалося, тому задуха була неймовірна. Пасажири були найрізноманітніші: молодіжна компанія з гітарою, численні сімейства з маленькими дітками, похмурі дядьки і тітки, якісь веселі дівулі... Вагон скоріше нагадував східний базар з його різноманіттям, барвистістю і галасом. Як тільки поїзд рушив, усі пасажири, як за помахом палички невидимого диригента, заходилися вечеряти: діставали ковбаси, варені яйця, копчені курячі ніжки, великі батони порізаного скибочками хліба, масло, гірчицю, кетчуп і майонез... А ще – пиво, горілка, домашні вина і наливки і, звичайно ж, самогонка, мутнувата, у великих закоркованих бутлях і в пластикових пляшках. Всі ці запахи, зливаючись із вагонною задухою, створювали просто вбивчий мікс.

– Можна спробувати піти в тамбур, але там накурено. – Ксеня вже ледве дихала – і від спеки, і від кулінарно-алкогольних ароматів.

– Я щось нічого не розумію, – Марк, значно кременіший, ніж тендітна Ксеня, страждав ще більше. – Я ж їхав поїздом з Києва до Криму – класний поїзд, з кондиціонером, з нормальним повітрям...

– А, то ви, молодий чоловіче, виявляється, буржуй? – засміялася Ксеня. – Теж мені, порівняв: купейний вагон у фірмовому поїзді і нашу рідну демократичну плацкарту. От так воно буває: влітку жарко, взимку холодно, трясє, гупає, а їхати треба... Кажуть, колись ще й загальні вагони були – там взагалі тільки сидячі місця, от і сидиш собі цілу ніч, а народу, як оселедців у банці... Так що нам ще пощастило!

Провідник приніс постіль, але спати нагорі, де було ще гарячіше, ніж знизу, було просто неможливо.

– Можна поки що постирчати біля купе провідника, – запропонувала Ксеня. – Вночі стане холодніше, то, може, трохи й поспимо. А поки що, до речі, можеш розказати трохи про свої мандрівки.

Вони проговорили у вузькому коридорі вагону десь до півночі. Провідник уже перемикнув світло у нічний режим, і звідусюди доносилося різноголосе хропіння.

Вони забралися на свої верхні полиці, так що їх розділяв тільки вузький проміжок. Спати не хотілося, але й говорити було не дуже зручно – навколо розляглося сонне царство. Тому вони просто мовчки лежали у напівтемряві.

Марк думав про те, що його мандрівка наближається до завершення. Він пригадував місця, де побував за цей час, людей, з якими зустрічався... Всі вони зливалися у суцільну барвисту мозаїку, і тільки одне обличчя – те, до якого зараз було не більше метра – ніяк не хотіло вписуватися в загальну картину. Ця неймовірна дівчина з неймовірно рудим волоссям, яка, як буря, увірвалася в його життя ще у Львові, була не одним з епізодів подорожі – вона ніби пронизувала собою всю цю

подорож: Марк бачив її у снах, даремно шукав у натовпах нових і нових міст, поки сьогодні ось так несподівано не зустрів її на вулиці Чернівців.

Ксеня закрила очі, але навряд чи спала – її тремтіли, і ледь помітна посмішка раз-у-раз торкалася губ. Марк дивився на неї і слухав її спокійне дихання. Що ж у ній такого? – думав він, вдивляючись у нечіткі в напівтемряві риси. – Чому саме ця неймовірна дівчина, із цієї божевільно-романтичної країни? Марк часто закохувався, пережив на своєму віку немало любовних пригод, але щоб отак, по-хлоп'ячому, закохатися по вуха в дівчину, з якою ледь знайомий, яку вперше побачив лише два тижні тому – і з того часу не переставав думати про неї... Він відчував, що якась часточка його серця, до того порожня і холодна, раптом сповнилася якимось ніжним, зворушливим теплом.

Ксеня раптом відкрила очі, і їхні погляди в напівтемряві зустрілися. «Марк», – прошепотіла вона. Їхні руки через вузький проміжок простягнулися назустріч одна одній, вони доторкнулися пальцями – і ніби електричний розряд пройшов між ними. Вони мовчки лежали, дивлячись в очі один одному, і Марк раптом почув виразний голос у свідомості – знайомий голос, низький, з густими півтонами: «Коло замкнулося, хлопче».